

Quedar-se d'una peça

Estimats diocesans,

Comença la Setmana Santa, la primera que compartim. Continuem la nostra reflexió sobre la missió, és a dir, sobre l'alegria de ser missioners. Aquests dies van acompanyats d'unes celebracions intenses i —deixeu-m'ho dir— fantàstiques. Celebrem allò que som i allò que estem cridats a ser: homes i dones que viuen estimant. I és que la Setmana Santa va d'això, d'estimar. Vet aquí el que voldria comentar a partir de la dita d'avui: «quedar-se d'una peça». Es diu normalment quan quedem sorpresos per algú. Doncs bé, és Jesús qui ens meravella, i molt.

Ho fa amb senzillesa, però al mateix temps amb radicalitat, amb valentia, amb autenticitat. Jesús és l'expressió viva de Déu Pare, que és amor; per això el seu Fill, Jesús, és qui estima en tot moment i ens ensenya com estimar. Us ho asseguro: estimar és trencador. Aquest és el camí que Jesús ens indica per viure. És Ell, Jesús, qui viu i es desvia perquè entenguem que ens cal conjugar sempre el verb «estimar»: en tot moment, en tota ocasió.

Jesús va viure fins a l'extrem una violència atroç, passant per la traïció, la mentida i la injustícia... Tota aquesta alta densitat de maldat condensava raons més que suficients per rebel·lar-se, d'alguna manera, amb alguna moneda semblant. I no. Jesús no genera una resposta violenta. Jesús estima, accepta, perdona. Aquest és el camí.

Havia fet advertiments diversos als seus amics: «qui vulgui ser el primer, que sigui el darrer», «he vingut a servir i no pas a ser servit»... i d'altres. Amb tot, Jesús patí la incomprensió de la seva posició per part dels més propers, els deixebles. Tota la vida fou per a Jesús una referència constant al manament suprem de l'amor: «estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament» i «estima els altres com a tu mateix».

La missió ha de ser, doncs, una manifestació constant de l'amor. Déu ens envia al món per donar testimoni de l'amor. A tots ens toca aprendre a estimar i, per tant, a evitar plantejaments desconfiats, elitistes i exclusivistes, perquè no fan res més que generar tensió, incomprensió i inquietuds molestes. L'Evangeli de Jesús, al contrari, ens convida a recórrer els camins del servei, l'escolta, el diàleg i el perdó.

La radicalitat de Jesús, doncs, es troba en la seva posició de combat contra el mal a partir de l'amor. No hi ha res ni ningú que doblegui el propòsit de Jesús. Em pregunto humilment: «sabríem viure fermes en l'amor?». Sabem que l'amor, per a Jesús, no és un motiu passatger. El fet d'estimar és una proposta de vida que ens porta a la plenitud, a la felicitat, a l'eternitat.

El que celebrarem aquests propers dies ens ha d'ajudar a viure, i no pas a malgastar-nos. En tot cas, si hem de gastar la vida, que sigui perquè estimem de debò, sense cap mena de violència. Tot és posar-s'hi. La litúrgia serà una bona pedagogia. Acolлим aquests dies com una veritable invitació a entrar en el misteri de l'amor. Tant allà on se celebri l'Eucaristia com en els llocs on hi haurà celebracions de la Paraula, cuideu tots els detalls. Això ennoblirà l'assemblea, i el culte serà expressió d'una esperança que va més enllà de l'estricta lògica humana.

Creieu-me, el misteri de l'amor és sempre sobreabundant i, si el vivim segons les nostres possibilitats, però amb sinceritat, aquells que ens veuran «quedaran d'una peça», us ho asseguro.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Quedarse de piedra

Estimados diocesanos,

Comienza la Semana Santa, la primera que compartimos. Continuamos nuestra reflexión sobre la misión, es decir, sobre la alegría de ser misioneros. Estos días van acompañados de unas celebraciones intensas y —permitidme decirlo— fantásticas. Celebramos lo que somos y lo que estamos llamados a ser: hombres y mujeres que viven amando. Y es que la Semana Santa trata de esto, de amar. He aquí lo que quisiera comentar a partir del dicho de hoy: «quedarse de piedra». Se dice normalmente cuando nos quedamos sorprendidos por alguien. Pues bien, es Jesús quien nos maravilla, y mucho.

Lo hace con sencillez, pero al mismo tiempo con radicalidad, con valentía, con autenticidad. Jesús es la expresión viva de Dios Padre, que es amor; por eso su Hijo, Jesús, es quien ama en todo momento y nos enseña cómo amar. Os lo aseguro: amar es rompedor. Este es el camino que Jesús nos indica para vivir. Es Él, Jesús, quien vive y se desvive para que entendamos que debemos conjugar siempre el verbo «amar»: en todo momento, en toda ocasión.

Jesús vivió hasta el extremo una violencia atroz, pasando por la traición, la mentira y la injusticia... Toda esta alta densidad de maldad condensaba razones más que suficientes para rebelarse, de alguna manera, con alguna moneda semejante. Y no. Jesús no genera una respuesta violenta. Jesús ama, acepta, perdona. Este es el camino.

Había hecho diversas advertencias a sus amigos: «quien quiera ser el primero, que sea el último», «he venido a servir y no a ser servido»... y otras. Con todo, Jesús sufrió la incompreensión de su posición por parte de los más cercanos, los discípulos. Toda la vida fue para Jesús una referencia constante al mandamiento supremo del amor: «ama al Señor, tu Dios, con todo el corazón, con toda el alma, con todo el pensamiento» y «ama a los demás como a ti mismo».

La misión debe ser, pues, una manifestación constante del amor. Dios nos envía al mundo para dar testimonio del amor. A todos nos toca aprender a amar y, por tanto, a evitar planteamientos desconfiados, elitistas y exclusivistas, porque no hacen más que generar tensión, incompreensión e inquietudes molestas. El Evangelio de Jesús, al contrario, nos invita a recorrer los caminos del servicio, la escucha, el diálogo y el perdón.

La radicalidad de Jesús, por tanto, se encuentra en su posición de combate contra el mal a partir del amor. No hay nada ni nadie que doblegue el propósito de Jesús. Me pregunto humildemente: «¿sabríamos vivir firmes en el amor?». Sabemos que el amor, para Jesús, no es un motivo pasajero. El hecho de amar es una propuesta de vida que nos lleva a la plenitud, a la felicidad, a la eternidad.

Lo que celebraremos estos próximos días debe ayudarnos a vivir, y no a malgastarnos. En todo caso, si tenemos que gastar la vida, que sea porque amamos de verdad, sin ningún tipo de violencia. Todo es ponerse a ello. La liturgia será una buena pedagogía. Acojamos estos días como una verdadera invitación a entrar en el misterio del amor. Tanto allí donde se celebre la Eucaristía como en los lugares donde habrá celebraciones de la Palabra, cuidad todos los detalles. Esto ennoblecerá la asamblea, y el culto será expresión de una esperanza que va más allá de la estricta lógica humana.

Creedme, el misterio del amor es siempre sobreabundante y, si lo vivimos según nuestras posibilidades, pero con sinceridad, aquellos que nos vean «se quedarán de piedra», os lo aseguro.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida